

FILE DE ISTORIE RECENTĂ

Monica Macovei – o fanatică a justiției și a statului de drept
(Exercițiu de admirație)

„Fanaticii” – astfel se intitulează cartea tânărului jurnalist Vlad Mixich, apărută la Editura Humanitas, în 2011. Titlul frapează imediat și gândul te duce, în mod automat, la ideea că acest volum va fi unul de analiză politico-istorică, în care sunt prezentate, analizate, disecate la rece portretele tiranilor Istoriei. Dar nu, nu este așa! Căci surpriza vine abia după ce o răsfoiești mai atent și observi, bunăoară, că subtitlul se intitulează în felul următor: „Portretele a zece oameni cu vocație”. Iată, mi-am zis, ce idee strălucitoare de a schimba semantica termenului „fanatic”; dintr-un sens al răului, desemnând o gândire închistată, limitată și deseori violentă, care a dat la iveală marile totalitarisme ale secolului XX (unul dintre acestea fiind comunismul, îmbibat de ideologia marxistă, ulterior marxist-leninistă sau ramificațiile ei chineză, titoistă, etc, etc.), s-a metamorfozat întru-unul al binelui pur, gratuit. Redau, pentru a proba această scurtă afirmație, chiar vorbele autorului: „«Fanatic» este un cuvânt periculos și poate fi manevrat fără riscuri doar în mediul steril al corectitudinii politice. Dar, în timp ce scriam despre personajele acestei cărți, i-am descoperit nuanțele și surprizele ascunse. (...)”

Oamenii pe care îi veți întâlni în paginile următoare sunt uniți prin devotamentul lor pătimaș față de o idee, un vis sau un proiect (...).” Printre acești oameni figurează și doamna Monica Macovei. Eseul despre domnia-sa din cuprinsul acestui volum, intitulat „Singurătatea Monicăi Macovei” (<http://www.decatorevista.ro/singuratatea-m-macovei/>), m-a determinat să îmi aduc aminte când și unde am văzut-o prima dată: prima dată am văzut-o și auzit-o în emisiunea Eugeniei Vodă, „Profesioniștii”, și m-a cucerit definitiv această femeie dârză, ce vorbea cu foarte mult curaj despre corupție, necesitatea schimbării clasei politice sau incultura politică a românilor. Nu îmi venea să cred că cineva spunea lucrurilor pe nume. Era pentru prima dată când, cu extrem de puține excepții, mă regăseam într-un om politic de la noi. Om politic e impropriu spus, căci, la vremea aceea, doamna Macovei nu se afla în politică, era doar un jurist de excepție, un profesionist. De atunci, am urmărit-o cu foarte mare atenție, încercând să văd dacă totul nu a fost o iluzie, dacă această doamnă îmi va confirma așteptările. A intrat în politică într-un mod atipic, în decembrie 2004, fiind numită Ministru al Justiției. Și-a valorificat toată experiența juridică de până atunci (printre altele, ca expert în reconstrucția statelor afectate de dictaturi și reforma justiției în Bosnia și Herțegovina sau Kosovo) și a creat DNA-ul și ANI. Pentru prima dată, niște instituții juridice ale statului român se puneau în mișcare și începeau să lupte cu crima organizată și corupția. Laudele din partea liderilor occidentali sau a ziarelor prestigioase nu au întârziat să apară: „Este eroina care a făcut ca România să se transforme dintr-unul din colțurile cele mai corupte ale Europei într-un candidat credibil să adere la Uniunea Europeană.” (Financial Times, Marea Britanie). Datorită doamnei Monica Macovei, într-o foarte mare măsură, prin asigurarea unei depline libertăți și independențe a justiției în raport cu politicul, România a intrat în Uniunea Europeană (ridicarea faimoaselor stegulețe roșii și

galbene). Ce a primit în schimb pentru tot ce a făcut pentru țara noastră? Nimic, sau mai bine zis, numai ură. A fost scoasă din Guvern în mod brutal, imediat după intrarea României în Uniunea Europeană, a fost calomniată permanent de unele televiziuni de tristă amintire (îmbibate și ele de un neosecurism și agresivitate inimaginabile!). A ajuns în Parlamentul European, unde a devenit cel mai activ deputat, printre realizările sale de marcă fiind adoptarea Directivei privind confiscarea bunurilor provenind din activități infracționale sau în ceea ce privește averile nejustificate; pentru prima dată, cineva are curajul de a se pune în slujă cetățeanului. Colegii deputați din PE au apreciat-o pentru toate acestea, în România a avut parte de o marginalizare organizată cu mare aplomb de toată clasa politică și mass-media. Încă o dovadă că nu știm să ne apreciem valorile!

Am urmărit-o cu mare interes în această campanie electorală pentru președinția României (crucială pentru destinul acestei țări!) și am și votat-o. Asta deoarece mi-a confirmat așteptările încă o dată. Mi s-a părut altfel decât toți candidații, mult mai umană, mai apropiată de oameni simpli, de multe ori aflați în nevoi. Fără mitinguri, fără parade lipsite de sens, fără sclifoseli pe la televizor. Și cu... foarte mult bun-simț. A fost unică. (la care alt candidat ați mai văzut tineri dezinteresați, voluntari, care, fără să primească un ban, să lucreze la campania electorală, încercând să convingă oamenii să o voteze?). Având ceva din fanatismul binelui, ce anihilează întotdeauna răul, dâră și curajoasă peste măsură, trecând cu succes peste toate mizeriile și calomniile catapultate asupra sa, doamna acesta din politică este, pentru mine, chiar un Nelson Mandela al justiției și al statului de drept. Aveți toată admirația mea, stimată doamnă!

Cosmin Stancu